

ing. E-ovi dlužnou částku 265.698 Kč 97 h, v níž jsou obsaženy vedle hotových výpůjček i »různé náhrady«, zejména také částky uvedené v rozsudku v úhrnné částce 218.192 Kč 15 h, nejdéle do 31. července 1922, jednak zajistil ing. E-ovi touž úhrnnou částku s úroky a poplatky, zřídil mu notářským spisem z 8. července 1922 na svých nemovitostech právo zástavní, avšak, jak rozsudek dále zjistil, svého závazku nedodržel, smluvené částky nezaplatil ani v ustanovené lhůtě ani vůbec. Nestal se tedy beztrestným, poněvadž zákon v takovém případě předpokládá, že obžalovaný nejen uzavře narovnání, nýbrž že je také dodrží a poškozenému dá v určitém čase náhradu (úsudkem z opaku § 188 b) tr. zák.). Že pouhé zajištění škody zřízením práva zástavního nelze pokládati za »napravení« celé škody z činu vzešlé ve smyslu § 187 tr. zák. a že takové zajištění nezaručuje beztrestnost, dovodil správně první soud. Stačí jen dodat, že pro danou otázku jest úplně lhostejno, zda se poškozený původně spokojil s pouhým zajištěním a zda by byl došel plné nebo větší úhrady, kdyby byl včas právo zástavní realizoval, poněvadž zákon stanoví přesně jako podmínku beztrestnosti včasnou, dobrovolnou a úplnou náhradu škody pachatelem, nikoliv pouhé její zajištění. Že náhradě škody ve smyslu § 187 tr. zák. nelze klásti na roveň, nahradí-li ji za pachatele někdo jiný, v souzeném případě stavitel P., vyplývá z úvahy, že v takovém případě chybí závažný předpoklad beztrestnosti, totiž dobrovolná náhrada škody poskytnutá obžalovaným samým z účinné lítosti, nikoliv osobou třetí za něho. Z toho, co uvedeno, plyne, že první soud posoudil otázku beztrestnosti podle § 187 tr. zák. správně a že rozsudek není stížen právním omylem.

Čís. 3267.

Lhůta k provedení zmateční stížnosti počíná dnem doručení rozsudku obžalovanému, neprodlužujíc se opětným doručením rozsudku obhájci.

K provedení zmateční stížnosti po případě stačí, učinil-li obžalovaný, jemuž byl rozsudek u soudu doručen, do protokolu takové údaje, v nichž lze aspoň částečně spatřovati ono provedení.

(Rozh. ze dne 22. září 1928, Zm II 381/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 6. srpna 1928, jímž byla uznána vinnou zločinem jednak dokonaného, jednak nedokonaného veřejného násilí zločinem poškozením cizího majetku podle §§ 8, 85 b) tr. zák., zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák.

D ů v o d y:

Po vynesení rozsudku ohlásila obžalovaná zmateční stížnost a žádala za opis rozsudku. Opis byl jí doručen k vlastním rukám dne 17. srpna 1928. Téhož dne žádala obžalovaná o ustanovení zástupce chudých k provedení zmateční stížnosti. Ten byl jí ustanoven, dodán mu opis rozsudku a došlo od něho provedení zmateční stížnosti k soudu dne 28. srpna 1928, podáno byvši na poštu dne 27. srpna 1928. Provedení stalo se opožděně. Neboť osmidenní lhůtu k provedení zmateční stížnosti dlužno počítati již od doručení rozsudku obžalované samé, tedy od 17. srpna 1928, takže osmidenní lhůta, jež nemohla býti prodloužena žádostí za zřízení obhájce k provedení zmateční stížnosti a tím méně novým doručením opisu rozsudku do jeho rukou, končila dne 25. srpna 1928 (sb. n. s. čís. 373, 2416, 3124). Poněvadž provedení zmateční stížnosti obhájcem bylo odevzdáno poštovní dopravě teprve dne 27. srpna 1928, tedy po uplynutí osmidenní lhůty, není přípustno přihlížeti k provedení zmateční stížnosti, podanému obhájcem. Nicméně nebylo zmateční stížnost obžalovaného odmítnouti jako vůbec neprovedenou. Neboť obžalovaná, když jí byl rozsudek u soudu k vlastním rukám doručen, učinila do protokolu údaje, v nichž lze aspoň částečně spatřovati provedení zmateční stížnosti. Obžalovaná přednesla, že není vinna, že oken nerozbila, ani B-ovým ani K-ovým nevyhrožovala poškozením majetku, že s nimi vůbec nemluvila a poškoditi okna ani nemohla, poněvadž tehdy nebyla doma, což prý jí může dokázati čeledín rolníka V-a v S., neznámého jména a pak cihlář Josef V., který pracuje v B-ově cihelně v S. Tím uplatňuje obžalovaná, byť i ne číselně, tedy aspoň zjevným poukazem důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., avšak neprávem. Na svědka Josefa V-a se obžalovaná za celého trestního řízení neodvolala, nenavrhla jeho výslech a nelze proto k tomuto, teprve ve zmateční stížnosti uplatňovanému návrhu přihlížeti, ježto tomu brání zákaz novot, platný pro řízení zrušovací (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Výslech čeledína, zaměstnaného u rolníka V-a v S., navrhla sice obžalovaná při hlavním přelíčení o tom, »že byla na poli u B-ovy cihelny« a že tudíž nic nerozbila a nikomu nevyhrožovala. Na dotaz předsedův, by udala přesné datum, kterého dne to bylo, odpověděla obžalovaná, že to bylo v máji, ale který den, že neví. Takovýto návrh, v němž nebyl nijak blíže uveden ani den, ani doba, kdy obžalovaná na onom poli pracovala, byl nalézacím soudem právem zamítnut již proto, že pro naprostou povšechnost a neurčitost neodpovídal formálním požadavkům § 222 tr. ř. Zamítnutím nabízeného důkazu nebyla obžalovaná zkrácena ve svém právu na zákonnou obhajobu a není tu proto důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. (poslední odst. téhož §). Pokud obžalovaná přednesla, že její obvinění je jen dílem msty se strany K-y a B-ových za to, že ji K. připravil o podíl, sluší ji odkázati k tomu, že nalézací soud vzal na přetřes i vzájemný poměr mezi obžalovanou a řečenými osobami, dospěl však k přesvědčení, že nikoli tyto osoby k obžalované, nýbrž ona k nim chová zášť a že se z této dopustila trestných činů jí za vinu kladených. Opačné tvrzení ob-

žalované musí býti odmítnuto jako nepřipustné brojení proti volnému uvažování průvodů soudem nalézacím (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Totéž platí i o údajích, pokud jimi obžalovaná zcela povšechně tvrdí svoji nevinu a popírá spáchání činů v obžalobu daných. Ta okolnost, že obecní strážník Antonín Č. zatkl obžalovanou ze zlosti, je bez významu při uvažování o otázkách, přicházejících v úvahu při posuzování zažalovaných trestných skutků a nedoličuje proto obžalovaná poukazem tím žádného ze zmatků v § 281 tr. ř. vypočtených. Pokud proto lze ve vývodech obžalované shledati provedení zmateční stížnosti, ukázala se tato zřejmě bezdůvodnou i bylo ji po rozumu § 4 čís. 2 a § 1 čís. 2 novely k trestnímu řádu zavrhnouti již v zasedání neveřejném.

Čís. 3268.

Urážky na cti ve smyslu § 497 tr. zák. nespádají pod ustanovení zákona čís. 124/24 sb. z. a n., nýbrž náleží o nich souditi řádným soudům.

Ve snaze nesoucí se k tomu, by se na výtěžku trafiky válečnému poškození přidělené — tedy na výdělečném podniku — mohla účastniti též jiná osoba, mající stejný nárok na podporu podle zákona o válečných poškozeních, nelze samo o sobě spatřovati jednání nečestné. Povahy výtky z nečestného jednání nenabývá sdělení o takové činnosti napadeného ani tím, že bylo učiněno v souvislosti s projevy vytýkajícími závažné snahy nesoucí se k tomu cíli, by byl snížen podíl jiné osoby na výtěžku jeho trafiky.

(Rozh. ze dne 26. září 1928, Zm II 404/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního jakožto kmetského soudu v Brně ze dne 23. července 1927, jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/1924 sb. z. a n.

Důvody:

Proti rozsudku nalézacího soudu uplatňuje zmateční stížnost soukromého obžalobce v první řadě zmatek podle § 281 čís. 7 tr. ř. proto, že prý rozsudek nevyčerpává obžalobu úplně, nezmiňuje se vůbec o zažalovaném tvrzení závažného článku, kde se soukromému obžalobci v úmyslu, by byl pohaněn, předhazuje odsouzení pro urážku na cti, ač trest osvědčením byl soukromému obžalobci prominut. Tato část zmateční stížnosti jest bezdůvodnou. Je sice pravda, že zažalovaný článek mezi jiným má i uvedený závažný obsah a že jej soukromý obžalobce jako urážku na cti ve smyslu § 497 tr. zák. uplatňuje. Ale právě proto správně nemohl býti tento delikt do rozsudku kmetského soudu zahrnut, poněvadž ve smyslu zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.